

ODRŽIVI GRADOVI

Živim u gradu s najviše zelenila i parkova u Hrvatskoj. Čovjeka bi takva činjenica trebala veseliti. Kroz moj grad prolazi velika rijeka. Daje nam vodu koja stvara život, plovni put koji omogućava kretanje ljudi i stvari. Uz nju smo izgradili šetnice i klupe gdje se, promatrajući rijeku koja teče, prisjećamo prolaznosti života te da smo tu samo kratak period dok priroda i naš okoliš iza nas ostaju...

Nekada...

Bilo je manje automobila, ceste su imale manje trakova, parkirališta su zauzimala malo površina, a veći je dio pružala zelena površina. Nije bio problem prometovati preko glavnoga trga, niti je bilo smoga. Javni je prijevoz bio isključivo tramvajski, kojim se moj grad ponosio. Živjelo se jednostavno, bilo je posla za svakoga, auti se i kuće nisu zaključavali, a ljudi su bili srdačni i susretljivi. Voljeli su šetati, sretati se na korzu, družiti i razmjenjivati informacije. Gotovo svaka kuća imala je vrt ili cvijećnjak, a zgradâ je bilo samo u nekoliko naselja. Bilo je mnogo prodavaonica koje su prodavale sve što je moglo zatrebati nekom domaćinstvu. Zvali smo ih „budike“ i „posluge“. Izboru nije bilo mnogo, ali ni ljudi nisu bili izbirljivi. S vremenom se povećavao broj stanovnika jer se ljudima sviđalo živjeti u takvom gradu. No, nastupila je i promjena načina života te se s njime mijenjao i grad.

Sada....

Vrijeme kao da brže prolazi, žurba je sveprisutna, a s njome se životni stil mijenja. Automobila je sve više, ceste su sve šire, pločnici manji, a zelenilo i drveće ustupaju svoje mjesto parkiralištima. Ljudi sve manje šecu, a često jure u automobilima. Žure na posao gdje u manje vremena moraju napraviti više, učinkovitost je ključna. Veliki robni centri zatvorili su male lokalne prodavaonice, a izbor se robe proširio. Za naporan rad ljudi se žele nagraditi stvarima koje kupuju, iako im one često ni ne trebaju. Konzumerizam je sveprisutan te kroz sve medije usađen u stil života. Budući da je sve upakirano u male simpatične i praktične plastične paketiće, stvaraju se velike količine smeća. Na mjesto velikih kuća uselile su se male zgrade. Baš u jednoj takvoj živim i ja. Zamijenila sam obiteljsku kuću s dvorištem malim stanom i malenim balkonom. Kako mi je nedostajalo vrtlarjenje, preuredila sam maleni balkon u zelenu oazu. Nju krasi grmići, cvijeće, začinsko bilje i povrće. Uveseljava me što mogu barem maleni komad betona ukrasiti životom i pozeleniti svoje dane. Krećem se biciklom, vozim se kroz parkove, diveći im se svakoga dana. Trudim se uvažavati svaki oblik života, stvarati novi i njegovati postojeći.

Ubuduće...

Promjenom svijesti, ljudi su se počeli dosjećati pravih životnih vrijednosti. Najvrjedniji je život, kojega se bezuvjetno cijeni. Prije svega ljudi, ali i život životinja, prirode koja nas hrani i koja nam osigurava blagostanje. Ljudi se sve više kreću biciklima zbog praktičnosti i rekreacije. Svoje su vrijeme naučili više cijiniti te ga provoditi u ljubavi, društvu i prirodi. Viškovi se ne bacaju, nego trampe. Smeće se razdvaja, reciklira, a iz njega se stvaraju sekundarne sirovine. Ravni krovovi malih zgrada prekriveni su urbanim vrtovima gdje njihovi stanovnici uzgajaju novi život, zelenilo, cvijeće i hranu. Veseli ih gledati kako raste njihovih ruku djelo. Skromnost je vrlina kojoj se teži. Prihvaćaju se

različitosti i teži slobodi i neovisnosti. Ljudi su opušteniji, rado pomažu u svojoj zajednici, osjećaju zadovoljstvo zbog dobrih djela koja čine. Srdačnost i susretljivost proizlaze iz zadovoljstva življenja. Grad je pronašao svoj sklad. A rijeka i dalje teče opominjući nas da smo prolazni te podsjeća da uživamo u ovom divnom putovanju koje se zove život.

Tanja Hercog